

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Преп. Лаврентій
Чернігівський
(1868-1950)**

**St. Lavrentiy of Chernihiv
(1868-1950)**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ

kutash@unicorne.org

**“Always be with God, and your
Guardian Angel will be with you.”**

January 19 (which is January 6 on the Julian Calendar), the Feast of Theophany, marks the 61st anniversary of the repose of a Ukrainian saint of modern times, the Venerable Lavrentiy of Chernihiv. During my visit to Chernihiv in the summer of 2006 I had heard of this remarkable man who kept the Faith as a Monk in the some of the most difficult days that the people of Ukraine have ever known. He is much revered in this district of Ukraine which has given the Church many Saints.

St. Lavrentiy was born Luka Yevseyevych Proskura, one of the youngest of seven children, in the village of Kyryls'ke in the oblast' of Chernihiv. Coincidentally, the surname of this Man of

**«Завжди перебувай з Богом і твій
Ангел Хоронитель буде з тобою.»**

На 19-го січня (це – 6-го січня за юліанським календарем), на Свято Богоявлення, припадає 61-ша річниця упокоєння сучасного українського Святого, Преподобного Лаврентія Чернігівського. Коли я провідав Чернігів улітку 2006 р. я чув про цього надзвичайного чоловіка, який заховав вірність Богу, як монах у найважчих часах, які коли небудь зазнавав народ України. Св. Лаврентія сильно шанують у цій частині України, яка дала Церкві чимало Святих.

Св. Лаврентій, коли народився, називався Лука Євсевієвич Проскура. Був він між наймолодшими з 7-ох дітей. Це було в селі Кирилівське в області

the Church comes from the Ukrainian word “proskurka”, from the Greek “prospora”, the Bread upon which the Eucharist is celebrated and which is given to the faithful after Divine Liturgy. Luka’s father died when he was still quite young and his mother was ill a good deal of the time. It often fell upon young Luka to do the work of both parents.

He loved to sing in Church and became the choir director at an unusually young age. After the repose of his mother he fulfilled his dream of entering a monastery, the Rykhla Monastery, at the age of 23. His skills and zeal were noted by the Archbishop of Chernihiv, Anthony, who directed that he be transferred to the Holy Trinity Monastery in Chernihiv. He was ordained a Hieromonk (a monastic Priest) in 1895. He was quite soon made the Abbot of the Monastery.

Lavrenity served faithfully and joyfully. His face radiated the quiet joy and love for people which came from his life of prayer. He had started to praying the Jesus prayer even before becoming a Monk and always recommended it to every one, sometimes quite sternly.

The rule of the Bolsheviks brought severe persecution to the Church. In 1930 the Monastery was closed “for repairs” and Fr. Lavrentiy found shelter within the home of a member of the Church faithful. He continued his life of prayer and stayed the course until during the Second World War when it again became possible to organize monastic life. He then founded two monasteries for women.

During the severe Communist persecution he had been active in the catacomb Church. In the 1940’s official Orthodox Church life in Ukraine resumed under the spiritual jurisdiction of Bishop Symon (Ivanivs’kyy) of the autocephalous Orthodox Church of Poland. Fr. Lavrentiy immediately recognized his spiritual authority. When the Communists returned, they pressured the Church of Ukraine to renounce this authority and return under

Чернігівській. Цікаво, що прізвище цього Мужа Церкви походить з українського слова «проскурка» що походить від слова грецького «просфора». Це – хліб, на якому служать Св. Євхаристію, в потім і роздають вірним по Св. Літургії. Батько Луки помер, коли він був ще дуже молодим а мама його часто хворіла. Отож не раз припадало молоденькому Луці виконувати працю обох батьків.

Любив він співати у Церкві і став диригентом хору у надзвичайно молодому віці. По упокоєнню матері він сповнив свою мрію ставши Ченцем у Рихлівському монастирі у віці 23 літ. Його здібності та ревність припали до уваги Архієпископа Чернігова, Антонія, і той наказав призначити його до Свято-Троїцького Монастиря у Чернігові. Висвятили його у сан Ієромонаха у р. 1895. Скоро по цьому його обрали Ігуменом Монастиря.

Служив Даврентій вірно та радісно. Його обличчя сяяло тихою радістю та любов’ю до людей. Джерелом цьому було його молитовне життя. Він почав виконувати Ісусову Молитву ще перед тим, як став Ченцем і завжди всім рекомендував її, часом навіть строго.

Влада більшовиків принесла Церкві жорстоке переслідування. У р. 1930 закрили Монастир «на ремонт» і о. Лаврентій знайшов притулок у домі вірної Церкві. Він продовжував молитовне життя і витримав усе до часу Другої світової війни, коли знову стало можливим розвивати чернече життя. Тоді він заснував два монастирі для жінок.

У часі гострого переслідування Віри Христової комуністами о. Лаврентій трудився у катакомбній Церкві. У 1940-их роках життя Православної Церкви відновилось під духовним очоленням Єпископа Симона (Іванівського) з автокефальної Православної Церкви в Польщі. О. Лаврентій зразу визнав його духовний провід. Та коли комуністи повернулися, вони заставили Церкву в

the jurisdiction of the Patriarchate of Moscow. Some, of course, chose to return to the catacombs. The communities of the former catacomb Church continue today under the leadership of a number of hierarchs, some of whom are in communion with each other while eschewing the Patriarchate whose leaders they continue to regard with great suspicion as being unrepentant of their past collaboration with the militantly atheistic state – and possibly an all too subservient to the current secular rulers.

Under Stalin the Church had been formally re-instated but this certainly did not mean the end of persecution. Instead the refined persecution of the Church having to become a servant of the state was intensified. Fr. Lavrentiy saw all this and his discourse and counsels became very apocalyptic. He foretold the outward restoration of the Church in all its splendor, but warned that this would only be so it could serve “the Antichrist”.

When Fr. Lavrentiy began to be quite ill, he did not see this as a hardship for he firmly believed that it was through tests and tribulations that one could serve God and fulfill his vocation. He reposed in the Lord, as he had foretold, on the Feast of Theophany. He had prepared a wooden coffin for himself and after his repose services were served over it for many days. He had requested that his body be interred in the cemetery with the rest of the people. Instead it was interred in a specially prepared place in the Monastery.

Fr. Lavrentiy was and continues to be particularly venerated by the Orthodox of the former catacomb Church. Nonetheless he also found his place among those canonized by the official Church in 1993.

Fr. Lavrentiy's words cited above were directed to a young man fearful of what would become of him in the battles of the Second World War. The man always recalled those words and was fearless in helping his comrades in the thick of battle. He credits the Saint's blessing as a chief

Україні відкинути цю духовну владу і повернутися під юрисдикцію Московського Патріархату. Дехто, звичайно, вирішив повернутися в катакомби. Громади бувшої катакомбної Церкви діють і до нині під проводом різних ієрархів, з яких дехто перебуває в сопричастю між собою, але владу Московської Патріархії не визнають уважаючи, що його провідники не покаються за довгі роки вірної співпраці з войовничо безбожним режимом – та може й до нині надто покоряється світській владі.

За Сталіна Церкву формально ввели в офіційне життя та це аж ніяк не принесло кінець утискам. Навпаки Церква підпала під складніші утиски тим, що заставляли її бути слугою режиму. О. Лаврентій бачив це і його розмови та поради ставали що раз більше апокаліптичними. Він передсказував зовнішнє відновлення Церкви у всій величі але перестерігав, що це для того, щоб служила «Антихристові».

Коли о. Лаврентій став дуже хворіти він не вважав це нещастям, бо ж твердо вірив, що через випробовування та терпіння людина може краще служити Богові і виповняти своє покликання. Він упокоївся в Бозі, як і провістив, на Свято Богоявлення. Приготував був для себе дерев'яну домовину і після його упокоєння служили Відправи над нею впродовж багатьох днів. Він був просив, щоб тіло його похоронили на кладовищі, разом з іншими людьми. Замість того його похоронили у Монастирі в місці спеціально приготовленому для цього.

Св. Лаврентія особливо шанували й шанують православні колишньої катакомбної Церкви. Однак знайшов він своє місце і між тими, яких прославили в хорі Святих офіційна Церква в р. 1993.

Слова о. Лаврентія, яких цитую вище, були звернені до юнака, який побоювався, що могло б з ним статися в часі битв Другої світової війни. Цей юнак завжди пригадував собі ці слова і

<p>factor in his having survived the war.</p> <p>The humble man of God, Fr. Lavrentiy, would often weep as he prayed and spoke of the hard times which the people would endure and sighed at the thought of so many souls in danger of perishing. We pray that his tears and prayers might continue to guide the Church to follow the path of the Saviour Who came to us and took the sins of the world upon Himself for the salvation of all.</p>	<p>безстрашно - та без ушкодження - допомагав своїм спів-воjakам у битвах. Він уважав, що його щастя головно приходило з благословення Святого Отця.</p> <p>Смирений Чоловік Божий о. Лаврентій часто плакав, коли молився і говорив про важкі часи, які будуть переживати люди, та й зітхав роздумуючи над небезпекою погибелі, яка чатувала на так багато душ. Молимося, щоб його сльози та слова Молитви далі провадили Церкву по стежках Спасителя, Який прийшов до нас і взяв на Себе гріхи світу задля спасіння всіх.</p>
--	---